

— Ποιὸς σὲ ἐσυκοφάντησε; Τί λέγεις, ἀδελφέ;

— Καὶ ποιὸς μὲ κακολόγησε, πῶς ἐφιλιόμουνά μὲ τὴν Μάρθα. Δὲν εἶσαι σύ, κακοῦργε;

Ὁ Βάνκην ἐκάμνυε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἐμόρφαζε, ἀκολούθως ἀνύψωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ εἶπε :

— Ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ τωῦρω! Νὰ μοῦ βγοῦν τὰ μάτια κι' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν ἐγὼ ἔστω καὶ ἓνα λόγο εἶπα γιὰ σένα! Ποῦ νὰ μὴν ἰδῶ χαίρι καὶ προκοπή! ἢ χολέρα νὰ μὲ κόψῃ! . . .

Ἡ εἰλικρίνεια τοῦ Βάνκην δὲν ἐπέδεχετο ἀμφιβολίαν. Ἦτο πρόδηλον ὅτι δὲν τὸν εἶχε κακολογήσῃ ἐκεῖνος.

« Ἀλλὰ ποῖος λοιπόν; Ποῖος; διελογίζετο ὁ Ἀχινεΐφ ἀνασκοπῶν κατὰ διάνοιαν ὅλους τοὺς γνωρίμους του καὶ τύπτων τὸ στῆθος. — Ποῖος εἶνε λοιπόν; »

— Ποῖος νὰ εἶνε ἄρά γε; ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν ἀναγνώστην.

[Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ]

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

— Αἴ, λοιπόν; Τὴν ἐγνώρισες αὐτὴ ποῦ σοῦ προξενεύουν; Ἀντι-κρύσθητε διόλου;

— Βεβαίως· ἀντηλλάξαμεν μίαν βολὴν ἄλλ'... ἄνευ ἀποτελέσματος.